

tes som Ejer af de paagældende Midler, jfr. herved Regelen i Indkomst- og Formueskatteloven af 10. April 1922 § 12, 2. Stk.

Da Afgiften svares efter Rateskala, vil det ved Anvendelsen af disse Afdragsregler være nødvendigt særlig at udregne Procentforholdet mellem den fulde Afgift og den fulde Formue, ligesom der, hvor kun en Del af Formuen er baandlagt, maa foretages en forholdsmæssig Beregning af, hvor stor en Del af Afgiften der herefter kan nyde godt af den særlige Afdragsregel.

Forfaldstiden for samtlige Afdrag er, i Overensstemmelse med hvad Tilfældet var i de forskellige Merindkomstskattelove, fastsat til hvert Aars 1. December, første Gang 1. December 1924 og under Hensyn til de Vanskeligheder, der kan forudses at ville være forbundet med Opkrævningens Gennemførelse, har man ogsaa for denne Afgift anset det for rettest at lade Opkrævningen ske direkte ved Statens Oppebørselsmyndigheder, Amtstuerne, eller for Købstædernes Vedkommende, Borgmestrene, uden Kommunernes Mellemkomst.

Under Hensyn til, at det navnlig ved mindre Afgiftsbeløb maa antages at være ufornuddent at give Adgang til afdragsmæssig Betaling, kunde der vel være Spørgsmaal om kun at tillade dette for Beløb over et vist Minimum, men man har dog anset det for rettest at indskrænke sig til at give de afgiftspligtige Adgang til Betaling af den fulde Afgift under et og saaledes, at der i saa Fald ydes dem en særlig Rente-godtgørelse for de forlods indbetalte Beløb.

Bestemmelserne i § 3, 2. Stk. om Finansministerens Adgang til, hvor Forholdene i ganske særlig Grad taler derfor at eftergive eller nedsætte Afgiften, og i § 4 om, at Afgiften ikke kan fradrages ved Skatteansættelse til Indkomstskat, er ensartede med tilsvarende Bestemmelse i Merindkomstskattelovene.

Ved Bestemmelsen i § 6 er det udtrykkeligt fastslaaet, at Udbyttet af Afgiften skal anvendes til ekstraordinære Afdrag paa Statsgælden, om hvilken Bilag II giver nærmere Oplysning.